

LA PRINCESA PERDUDA

A l'any 2023, al país Nerics, un país molt i molt llunyà, tothom tenia un dubte molt gran: Per què tot era només gris i negre? Sí, en aquell país només hi havia els tons negres i grisos. Qui més s'ho preguntava era la Lluna, una nena de dotze anys, curiosa decidida i independent. Ella era una nena amb tons molt clars de grisos, però la cosa més estranya era que tenia els ulls blau potent. Ella mai ho havia entès.

Una nit, abans d'anar a dormir, ella li va demanar a la seva mare Estrella que li expliqués una llegenda i ella li va explicar la llegenda del seu país:

Fa molts anys quan la reina era la princesa, amb el seu príncep van tenir una petita nena. Ells estaven molt emocionats, la van tenir i la van cuidar. Un matí ben d'hora, la princesa va anar a buscar a la seva filleta molt contenta. Però va veure que no hi era! Molt espantada va anar a buscar el que, en aquell moment era el príncep, per avisar-lo i van buscar a la petitona per tot arreu. Però no la trobaven. Es van donar per vençuts, ho van anunciar al país i la pobra princesa va sentir tanta tristor que tot es va quedar sense color i el país també. Es diu que fins que no torni a veure la seva petitona no tornarà a haver-hi colors.

- Ostres mama, no se sap res més sobre la filla de la reina? - Va dir la Lluna a la seva mare.
- No carinyet, no se'n sap res més. - Va contestar.
- I per què tinc els ulls blaus i no grisos o negres?
- No ho sé Llunetina. En parlem demà que ja estàs molt cansada i és tard.

A la Lluna li va costar molt dormir. Al cap se li havien fet moltes preguntes: Trobarien a la princesa? És veritat aquesta llegenda? I sobretot, per què tenia els ulls blaus?

L'endemà li tocava anar a l'escola així que va parlar amb els seus millors amics: l'Otger, un nen amb ulleres molt intel·ligent però una mica encantat i l'Arlet, una nena salvatge amb ganes de descobrir món. Els va explicar la llegenda que va recordar perfecte i els va dir el seu gran pla: havien de descobrir més coses sobre la princesa, els seus orígens, familiars...

Així que cada tarda quedàven a casa de la Lluna per investigar. Fins que van descobrir que la reina tenia dues germanes: La Sol i l'Estrella! Quina coincidència, oi? L'Estrella es deia com la mare de la Lluna! Tot i que no se sabia res de l'Estrella, la germana mitjana de la Reina, van centrar-se en la Sol. Van passar temps, més temps i més temps investigant sobre les germanes de la reina, per totes bandes.

Un dia quan ja estaven a punt de plegar, l'Otger, va descobrir que la Reina i les seves germanes havien viscut un temps a Ripoll i la germana petita, la Sol, es va quedar a viure allà. Resulta que havia creat una família fora del món reial.

La Lluna, quan li van dir i abans que passés un segon, va dir:

- Hem d'anar a Ripoll... D'alguna manera.
- Però com? Els meus pares no em deixarien mai! - Va dir l'Otger.
- A mi tampoc però hi podem anar d'una altra manera... - Va dir l'Arlet amb una petita rialleta.
- Què et ronda pel cap Arlet?
- Bé... Podem enganyar els nostres pares, no creus?
- Però quina idea més desbaratada, tot i que ... ATREVIDA! - Va exclamar la Lluna - Què penses fer?

L'Arlet va explicar que la seva idea era inventar-se una excursió a Ripoll amb l'escola. Amb el pagament i tot el merder i així pensarien que, simplement, era una sortida. L'Otger va dir que per fer un codi de barres seria complicat, que hauria de ser en efectiu i que, quan volguéssim marxar, no hi hauria cap mestre. Seria molt complicat aconseguir-ho. La Lluna estava d'acord amb l'Arlet i al final van aconseguir convèncer a l'Otger per animar-se a venir. Van preparar-ho molt bé perquè fos creïble.

Era el dia de la veritat i els seus pares s'ho havien cregut. Va arribar l'autobús, que ells mateixos havien pagat, es van acomiadar dels pares i... a començar l'aventura! Tot va anar normal en el seu viatge.

Quan van sortir del país, van veure colors de cop. La Lluna tenia els ulls blaus,

cabells negres, la pell molt blanca i bonica, amb cara allargada, orelles rodones i molt prima. L'Arlet era morena, amb ulls verds i un to de pell ni fosc ni molt clar, alta, amb la cara més aviat quadrada amb un nas molt rodó i amb pigues petites. L'Otger era ros amb els ulls marrons, cara molt rodona, amb ulleres i nas allargat.

De sobte, l'autobús sense arribar al lloc, es va parar, el conductor va aixecar-se i va començar a dir:

- Mans amunt! Això és un assalt!

La Lluna es va posar a plorar i l'Otger es va quedar paralytitzat. L'única que va reaccionar va ser l'Arlet que, òbviament, sempre anava preparada i de dins de la seva motxilla va treure un esprai de pebre. Es va aixecar, el va obrir i li va llençar al delinqüent. Va quedar cec i l'Arlet va aprofitar per fer baixar a tothom perquè ningú es fes mal. Per sort, no li havia passat res a ningú. Van tenir molta sort, ja que estaven molt a prop de Ripoll i no havien de caminar gaire, tot i que es van cansar molt.

Només d'arribar van anar de pressa cap a la direcció on vivia la germana de la Reina, la Sol, per parlar i descobrir més informació. Van anar allà i van picar. Ningú va contestar. Van tornar a picar i per fi els van contestar i la Lluna va explicar que eren uns alumnes de Nerics que estaven fent un treball sobre els reis i reines i els seus familiars, que necessitaven parlar amb la senyoreta Sol. Va haver-hi un silenci llarg, fins que, al cap i a la fi, van obrir. Van pujar fins a dalt del pis, on van trobar una nena d'aproximadament quinze anys que estava mirant el mòbil fixament. Va retirar la cara del telèfon, i va cridar a la Sol. Va venir una senyora de més o menys trenta-cinc o quaranta anys. Era rossa, molt i molt alta, amb els ulls blaus... en fi, guapíssima. La cosa estranya era que la nena adolescent era el contrari d'ella: cabells negres molt foscos, els ulls negres com la nit, no gaire alta...

L'Arlet va començar a parlar:

- Hola, senyoreta Sol, som l'Arlet, la Lluna i l'Otger. Som de Nerics. Hem vingut a parlar amb vostè per veure si ens podria contestar algunes preguntes.

- Hola, pel que veig ja em coneixeu. D'acord, si voleu passar... - Va contestar la Sol.
- Moltes gràcies, Sol. - Va contestar l'Otger.

Van seure a l'ampli sofà que hi havia a la sala d'estar. Allà hi havia una televisió, uns mobles amb discos, un moble per les sabates i el gran sofà amb una butaca.

L'Otger va dir:

- Ens agradaria preguntar-te com es deia la filla de la Reina?
- Bona pregunta. La seva filla es deia Lluna, com tu, i la Reina sempre li deia Llunetina, era la seva manera carinyosa de cridar-la. - Va dir assenyalant a la Lluna-

La Lluna es va enrecordar que l'Estrella, la seva mare, també li deia així! Però es va quedar callada.

- Entesos, perfecte. Segona pregunta: Com era la Lluna? - Va demanar l'Arlet decidida.
- No la vaig veure gaire, però recordo que tenia uns ulls blaus clars, cabells rossos i tenia la carona allargada.

La Lluna va tornar a pensar que la seva mare sempre li deia que, de petita, tenia els cabells ben rossos. Però tampoc va dir res.

- Molt bé. Última pregunta però no la menys important: Què se'n sap de l'Estrella la vostra germana mitjana? - Va acabar dient la Lluna.
- Mira, jo sé que era molt amable i estava molt contenta que la nostra germana tingues una filla però també estava gelosa. Ella sempre havia volgut tenir una filla. No l'he vist mai més desde que la reina va anunciar que havien perdut a la princesa i tampoc hi he tingut contacte. - Va contestar la Sol.
- Moltíssimes gràcies senyoreta Sol. Espero... esperem tornar a parlar amb vostè. - Va dir l'Arlet.
- Adéu noies i noiet. Heu estat molt amables.

Van marxar amb molta informació i quan van baixar, la Lluna va parlar dels seus pensaments. Els va explicar que la seva mare li deia Llunetina i que també, quan era petita, tenia els cabells rossos abans que marxessin els colors. Es van començar a pensar que era probable que la Lluna fos la princesa desapareguda. Van decidir que quan arribessin a Nerics buscarien informació del naixement de la Lluna a les seves golfes.

El seu trajecte de tornada va anar perfecte, sense imprevistos. Van veure els seus pares allà a la parada de l'autobús esperant-los, els van omplir de petons i abraçades i van decidir quedar l'endemà per acabar la seva investigació.

Tal dit tal fet. Al dia següent es van trobar a davant de la caseta de la Lluna. Es van saludar i van anar directes al gra. Van pujar a les golfes a buscar com bojos informació. Fotos, vídeos, àlbums... però no hi havia informació personal. No van trobar res de res! Fins que la Lluna va recordar aquell baúl que la seva mare sempre li havia prohibit obrir. Va anar directe cap a ell, i hi van trobar molts i molts llibres de les biografies de la Reina, l'Estrella i la Sol. Hi posava que l'Estrella, la mare de la Lluna, era germana de la Reina. I per fi van trobar el que posava Lluna. Allà hi havia tot! El dia de naixement, nom complet i... els noms dels pares! Posava: Pare, Gerard (Rei de Nerics); Mare, Reina (reina de Nerics). Efectivament, la Lluna era la princesa perduda!

Van correr al palau, que estava molt a prop de casa de la Lluna. Allà van veure a la reina tota trista. Després, amb esbufecs, la Lluna li va dir:

-Hola Reina, sóc la Lluna i ells l'Otger i l'Arlet i et vinc a explicar una cosa molt important...

-D'acord, però ràpid que estic fent el meu passeig matinal.

-Crec que sóc la teva filla perduda!

-Què vols dir?

-Sóc la Lluna, la princesa perduda i aquí tinc les proves!

-No m'ho puc creure! - Va dir la reina plorant quan va mirar la biografia de la Lluna.

-Llunetina meva! Com t'he trobat a faltar!

De cop tot va recuperar els colors! Tothom tenia el seu color. Ràpidament, la Lluna li va explicar tot el que havien fet i que la seva suposada mare era l'Estrella, la seva germana. La reina molt indignada, després de molt de temps sense parlar-hi, va anar a denunciar a l'Estrella i a parlar amb ella. Tot es va solucionar. La Lluna va ser la princesa del país i va viure feliç amb el seu pare, la seva mare i amb els seus millors amics: l'Arlet i l'Otger.

I conte contat ja està acabat; si no és mentida serà veritat.